LLUÍS BENET I PORTA

"Si algun dia em moro, vull que a la meva esquela hi digui "l'escolà de Sant Magí""

Carme Pollina

Arribo a "Cal Clavetaire" un dissabte al matí del mes de juliol. He quedat amb el senyor Lluís Benet i Porta perquè em doni la seva visió particular de la festa de Sant Magí.

Ell mateix m'obre la porta i em saluda amb força empenta. Em costa creure que aquest any, al novembre, farà 88 anys, perquè el veig molt actiu i lleuger. Em pregunto tal vegada si algun dels meus dos avis, als quals mai no vaig conèixer, eren com ell.

Vinculat a Sant Magí des de sempre, en Lluís ha fet de tot i més per a la festa. Avui dia encara fa d'escolà a les misses dedicades al sant. Li agrada tenir-ho tot a punt per al mossèn, i el fa molt feliç que a casa seva hi hagi tanta devoció pel sant des de fa generacions.

Abans de començar a parlar, m'ho deixa ben clar: "Si algun dia em moro, vull que a la meva esquela hi digui 'l'escolà de Sant Magí'".

Què és per a vostè la festa de Sant Magí?

Sempre l'he viscuda molt. Quan era petit, l'any 1935, ja vaig ser pendonista. Portava la bandera, i els cordonistes eren en Francesc Tarruella i en Jaume Trilla. Es que abans fèiem processó, però quan va venir la guerra es va perdre tot.

O sigui que el 1935 va ser el primer any que va participar en la festa?

Sí. Aquell mateix any em van nomenar Capità. Vaig prendre part en la festa fins que va començar la Guerra Civil. Després de la guerra, l'any 1939, vam comprar la figura del sant, perquè durant la guerra l'havien cremada. Així, el 1939 vam agafar el camió de Cal Gomà i la vam anar a buscar a una casa de Sarral que feia estàtues.

Això sí que és devoció! I a més, als baixos de casa seva, que estan tan ben arreglats, també hi té una imatge de Sant Magí...

Sí. Vaig comprar les rajoles, i com que el meu parent, el Cardona, és paleta, me les va muntar a la paret del fons de l'entrada. Tota la vida hem tingut Sant Magí molt present a casa nostra: els meus pares, avis, besavis, fills, néts...

Tornem un moment al seu "càrrec" de Capità de la festa. Quina feina tenia encomanada?

Tota! Primer, anar a "captar" a les cases dels veïns per tal de tenir diners per a l'església. I això que em trobava algunes cases on em deien: "Sant Magí no menja!" A vegades m'ho sentia tot... Però com que més o menys ja sabíem el tarannà de cada casa, a les més difícils ja no hi anàvem. La gent, però, solia col·laborar, i fèiem una bona festeta. Recordo que l'any 1935, un home que vivia al carrer Major, sol, amb una criada, i que era molt ric, va pagar la banda del Regiment de Lleida. I com que tants soldats aquí no hi cabien, els vam distribuir: un a la punta de l'església, l'altre a la punta del carrer... I quan van alçar el Santíssim van començar a tocar. Va ser magnífic! Després van marxar uns quants i se'n van quedar cinc o sis per al ball del vespre, els quals van tornar a Lleida l'endemà, amb taxi. Com que Sant Magí sempre s'esqueia pel temps en què batíem, deixàvem la batuda, les garbes a l'era, i au! A fer Sant Magí!

Molts membres de la seva família han estat, a més, Portants de Sant Magí, oi que sí?

Sí, sí. El meu fill també se'n fa càrrec, i tots. Som una família molt devota de Sant Magí.

Ja està preparat per a la festa d'aquest any?

Lluís Benet amb les dues pubilles. (Foto: Gendre).

Sí, i tant! Jo ja no me'n faig càrrec, però al vespre anirem a ballar.

Per Sant Magí passa molta gent per casa seva, segons m'han dit...

Tothom hi ve. Algun any s'havia fet fins i tot una exposició de fotografies a l'entrada i tot.

Avui dia es pot anar a la font de la Brufaganya de moltes maneres, però com hi anava vostè?

Sempre amb el carro. A peu, no. Això s'ha fet després. Abans marxàvem el dia abans de la vigília i ens quedàvem a Santa Coloma. Hi anàvem dos carros amb dues mules cadascun. Portàvem vuit càntirs d'aigua, quatre a cada carro. Ara se'n necessita molta més, és clar.

L'any 2001 vostè va ser nomenat "Maginet de l'Any". Com ho recorda això?

Em van ben sobtar! Tot i que ja ho sabia d'abans, i ja els vaig dir que

no tenia paraules per parlar des de l'escenari. Però encara trobo que me'n vaig sortir prou bé.

Com la majoria de festes populars, Sant Magí ha tingut alts i baixos. Quin és el pitjor moment que recorda?

L'any 1940 estàvem molt malament. Se'n feia càrrec mossèn Josep Arques i encara ho va poder reanimar una mica. És que jo, en aquells anys, vaig haver de tornar a l'exèrcit. Com que no havia servit amb els nacionals, després de la guerra em van tornar a cridar i vaig estar-me dos anys a Madrid.

I ara, el 2003, com veu la festa?

Molt bé! No veus que fa mesos que burxen per preparar-ho tot? La meva néta mateixa, la Sílvia, no para mai!

Al llarg de la seva vida, ha pogut comprovar els efectes beneficiosos de l'aigua de Sant Magí?

Dona, és una aigua una miqueta crua, però quan surt de la font, ben fresca, és de primera. Després, pel camí, perd una mica, però la devoció a Sant Magí bé s'ho val tot!